

Rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 02.04.1962, sp. zn. 4 To 32/62, ECLI:CZ:KSUL:1962:4.TO.32.1962.1

Číslo: 31/1962

Právní věta:

Při stanovení druhu a výměry trestu pachatelům trestných činů, které směřují proti majetku v socialistickém vlastnictví (§ 132, 134 tr. zák.) nutno v rámci hledisek uvedených v § 31 odst. 1 tr. zák. mít na zřeteli především zájmy naší společnosti v souvislosti s konkrétní situací (zásobovací apod.), v níž k trestné došlo a k jeho následkům.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 02.04.1962

Spisová značka: 4 To 32/62

Číslo rozhodnutí: 31

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Obchod, Okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby, Podílnictví, Působnost trestních předpisů, Rozkrádání majetku v socialistickém řízení, Škoda, Spekulace, Ukládání trestu

Předpisy: 140/1961 Sb. § 31 odst. 1

§ 132

§ 134

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Okresní soud v Teplicích uznal mimo jiné rozsudkem z 28. 12. 1961 vinným obžalovaného M., že jako pomocný expedient u n. p. Severočeský masný průmysl, závod 02 Teplice od r. 1954 do vánoc 1956 ještě s dalšími pachateli postupně rozkradl ke škodě podniku asi 710 kg masa v hodnotě 17 250,- Kčs, 350 kg sádla v ceně 11 900,- Kčs a 15 kg vepřových plecek v hodnotě asi 370,- Kčs, tyto výrobky dodával bez dodacího listu na prodejnu Pramene vedoucímu P. a na prodejnu Jednoty vedoucímu V., kteří je prodávali; o výtěžek se všichni dělili, při čemž obžalovaný M. sám vyzískal na penězích částku asi 6900,- Kčs, nebo jako protihodnotu maso a různé uzeniny.

Obžalovaného P. uznal soud vinným, že jako vedoucí prodejny masa Pramene v Teplicích, bral na prodej od zaměstnanců n. p. Severočeský masný průmysl různé maso, sádlo a další masné výrobky bez dokladů a tyto výrobky prodával, a to v době od září 1958 až do r. 1961 a získal tak asi 2361,- Kčs.

Obžalovaného P. uznal mimo to vinným, že v březnu 1961 v Pozorce prodal vlastní auto zn. Škoda 440 jistému A. proti ustanovení vyhlášky ministerstva všeobecného strojírenství č. 89/1960 Sb. za předraženou cenu 28 000,- Kčs, a tím neoprávněně získal částku 5200,- Kčs.

Tuto trestnou činnost posoudil u obžalovaného M. jako trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 245 odst. 1 písm. a), b), odst. 2 písm. a), b), odst. 3 tr. zák. z r. 1950, u obžalovaného P. pouze podle § 245 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a), b) tr. zák. z r. 1950 v souběhu s trestným činem spekulace podle § 134a odst. 1 tr. zák. z r. 1950. Za to uložil obžalovaným nepodmíněné tresty odnětí svobody a vedlejší tresty ztráty čestných práv občanských a zákazu činnosti.

Krajský soud v Ústí n. Lab. k odvolání obžalovaných napadený rozsudek zrušil, čin obžalovaného M., kvalifikoval jako trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b), c) tr. zák. Za to a za trestný čin přijímání úplatků podle § 181 odst. 1 tr. zák. z r. 1950 odsoudil obžalovaného M. podle § 132 odst. 2 tr. zák. a § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody na 3 (tři) roky. Jednání obžalovaného P. podřadil pod trestný čin podílnictví ke škodě majetku v socialistickém vlastnictví podle § 134 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) tr. zák. a uložil mu nepodmíněný trest odnětí svobody na 14 (čtrnáct) měsíců. Obžalovaného P. podle § 226 písm. b) tr. ř. zprostil obžaloby pro trestný čin spekulace podle § 134a odst. 1 tr. zák. z r. 1950, který měl spáchat tím, že v březnu 1961 v Pozorce prodal osobní auto zn. Škoda 440 A. za předraženou cenu 28 000,- Kčs, čímž neoprávněně získal 5200,- Kčs, že tedy v úmyslu opatřit si neoprávněný prospěch spekuloval s předměty potřeby.

Z odůvodnění:

Soud prvního stupně vycházel při svém zjištění, že se obžalovaný M. dopouštěl rozkrádání masa v expedici spolu s dalšími pachateli z výpovědí spolupachatelů a z výpovědi překupníka P. Spolupachatelé v přípravném řízení a při konfrontaci usvědčovali obžalovaného a učinili tak i při konfrontaci v hlavním líčení. Z výpovědí těchto osob vyplývá, že obžalovaný M. se účastnil trestné činnosti, věděl o přebytých sádla a masa a dostával přesně jeden díl jako ostatní účastníci. Svědek B. výslovně uvedl, že sádlo dodával P. vždy v dohodě s vedoucím expedice a obžalovaným M. a spolu s nimi se dělil o celkový zisk. Spoluobžalovaný K. výslovně uvedl, že obžalovaný M. věděl, že kromě peněz plynoucích z úplatků mu dává K. další peníze ve větších částkách a že ho hned při prvním případě při výplatě podílu zasvětil do toho, jak se věci mají. Obžalovaný M. i ve veřejném zasedání před odvolacím soudem setrval na svém popírání, ale je plně usvědčen a jestliže první soud výpovědi K. a svědka B. uvěřil po jejich osobním výslechu, nepochybil. Výpověď těchto dvou je potvrzena i svědectvím P., který jejich výpověď potvrdil jak co do množství, tak i pokud jde o odebírání masa obžalovaným M. z jeho prodejny. Nebylo proto důvodů, aby důkazy těmito výpověďmi byly před odvolacím soudem opakovány.

Při právním posouzení skutku vycházel krajský soud z ustanovení nového, nyní účinného trestního zákona. Je správná námitka, že skutek obžalovaných byl spáchán v době účinnosti trestního zákona z r. 1950 před novelou, kdy okolnost, že došlo ke spolčení nebyla výslovně uvedenou okolností odůvodňující vyšší trestní sazbu. Na výdělečné rozkrádání a způsobení značné škody stanovil tehdy zákon trest od 5 do 15 let. Proto podle zásady uvedené v § 16 odst. 1 tr. zák. bylo nutno posoudit tento skutek obžalovaného podle nového trestního zákona, který je pro obžalovaného příznivější. I odvolací soud vychází z toho, že rozkrádání bylo páčáno výdělečně, neboť trvalo delší dobu a přineslo obžalovanému výrazný zisk. Z výše získaného podílu na zisku musel obžalovaný vědět, že škoda způsobená podniku dosahuje částek vyšších než 20 000,- Kčs, neboť bylo nutno počítat nejenom s tím, že dostává třetinu z podílu, připadajícího na pracovníky z expedice, ale že příslušný podíl musel dostat i vedoucí prodejny.

Při výměře trestu uvážil krajský soud, že obžalovaný M. nebyl dosud trestán, je z dělnické rodiny a pracuje stále jako dělník, má dobré pracovní výkony a pověst, a proto mu uložil trest na samé dolní hranici trestní sazby. Pro mimořádné snížení trestu pod sazbu nejsou důvody, neboť žádné výjimečné okolnosti ani poměry obžalovaného M. nečiní použití trestní sazby nepřiměřeně přísným. Je nutno přihlídnout k tomu, že obžalovaný kromě rozkrádání v letech 1953 až do r. 1956 se až do poslední doby dopouštěl trestného činu úplatkářství a že poměrně velmi dlouho pokračoval v trestné činnosti. Odvolací soud nevyhověl obžalovanému M., pokud se domáhal podmíněného odkladu výkonu trestu. Je nutno vycházet ze společenské nebezpečnosti tohoto druhu rozkrádání, tj. zásobování masem, jehož produkce dosud nepostačuje poptávce. Nepodmíněný trest je v tomto případě nutný k výchovnému působení nejen na obžalovaného, ale i na ostatní osoby v podobném postavení, které mají podobné sklony.

K odvolání obžalovaného P. krajský soud přezkoumal výrok prvního soudu, který skutková zjištění opírá o doznání obžalovaného a výpovědi svědků v hlavním líčení. Obžalovaný P. převzal do prodeje masné výrobky celkem za 5662,- Kčs a v tomto smyslu upravil krajský soud výrok o vině, ve kterém není rozhodující výše obohacení pachatele, nýbrž množství a hodnota věcí převedených na sebe a trestným činem získaných. Se zřetelem na platnost nového trestního zákona posoudil krajský soud skutek tohoto obžalovaného jako podílnictví podle § 134 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) tr. zák., kteréžto ustanovení je pro obžalovaného P. příznivější než zákon účinný v době spáchaného skutku. I odvolací soud souhlasí se závěrem, že jde o trestnou činnost soustavnou, po delší dobu trvající, kterou si obžalovaný získal částečný zdroj příjmů, neboť šlo o větší počet případů.

Při výměře trestu vycházel odvolací soud z toho, že obžalovaný P. nebyl dosud trestán, část škody zaplatil, k trestnému činu se přiznal a vedl před tím řádný život. Naproti tomu uvážil, že jde o delší dobu a činnost vysoce nebezpečnou potud, že bez pomoci překupníků nemohli by pachatelé krádeží provozovat svou činnost v tak velkém rozsahu. Proto vyměřil krajský soud trest v dolní polovině trestní sazby uvedené v § 134 odst. 2 tr. zák. Uložil stejně jako první soud trest zákazu činnosti, ježto se obžalovaný P. v souvislosti se svým zaměstnáním v distribuci dopustil trestného činu. Stanovil lhůtu kratší než první soud se zřetelem na dobu zákazu přípustnou podle nového zákona. I tomuto obžalovanému uložil krajský soud trest nepodmíněný, a to pro větší společenskou nebezpečnost jeho skutku a proto, že účinnou obranou proti rozkradačům tohoto druhu mohou být jen citelné a skutečně vykonané tresty.

Důvodné je odvolání obžalovaného, pokud se týká prodeje automobilu. Obžalovaný koupil auto pro svou potřebu, což vyplývá z toho, že s ním od r. 1959 jezdil, půjčoval je i V., který měl na tento auto poukaz, a po dvou letech teprve vozidlo prodal. Skutek tento je nutno posuzovat podle nyní účinného trestního zákona, který je potud pro obžalovaného příznivější, že trestá spekulaci jen tehdy, jestliže předmět byl již s úmyslem zjištěným opatřen nebo přechováván. Tak tomu není souzeném případě, a proto musil být obžalovaný P. v tomto bodě obžaloby zproštěn.